

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **N. V. B.,**
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2021, č. j. MV-63321-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 30. 6. 2021 domáhá přezkoumání výše označeného rozhodnutí žalované (dále v textu i jako „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu prvního stupně, jímž bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno

řízení ve věci žádosti odvolatele o vydání povolení k trvalému pobytu, podané podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce v první řadě vytknul žalovanému, že byt ve svém rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně pochybil, jelikož měl žádost žalobce posuzovat dle § 88 zákona o pobytu cizinců, tak ale žalovaný z tohoto nevyvodil žádné důsledky. Je zřejmé, že pokud správní orgán I. stupně špatně posoudil žádost žalobce, tak nemohly být náležitě posouzeny všechny okolnosti případu. Žalovaný pouze uvedl, že byt správní orgán I. stupně pochybil, tak na výsledku řízení by toto nic nezměnilo. Tímto však žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností, k čemuž žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č.j. 1 Azs 55/2015 – 46.
3. Žalobce dále v žalobě zdůrazňuje, že rozhodnutí je zjevně nespravedlivé, jelikož správní orgány při rozhodování zvolily striktně formalistický postup, což je v jasném rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Správní orgány při svém rozhodování porušily zásadu materiální pravdy a hledání spravedlivého řešení. Správní orgány upřely žalobci jeho práva, jelikož „[p]okud zákon umožňuje podat žádost dítěti narozenému na území do 60 dnů, mělo by být umožněno takové podání i dítěti, jehož rodiče tuto lhůtu nestihli, ačkoliv třeba by byl striktní výklad takový, že podání žádosti není možné.“ V souladu s judikaturou Ústavního soudu měly správní orgány přihlédnout ke specifikám projednávaného případu a najít spravedlivé řešení věci. Správní orgány však výše uvedené zásady porušily.
4. Žalovanému je dále vytýkáno, porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož žalované rozhodnutí je spíše kompilátem citací judikatury, než svébytným rozhodnutím, které je dostatečným posouzením životní situaci žalobce. K tomu žalobce odkazuje na „návod“ k odůvodňování rozhodnutí dle rozsudku NSS, č.j. 4 Ads 17/2007 – 66. Správní orgán však pouze cituje judikaturu a pak bez bližší aplikace na věc uzavírá, že odvolání není důvodné, což je zcela v rozporu právě s výše uvedeným. Žalovaný nijak rozhodnutí neindividualizuje, ale pouze odkazuje na rozhodnutí soudů, což nepřidává právní jistoty, neboť správní orgán nečiní žádné vlastní posouzení.
5. Jako zřejmé porušení principu dobré správy vnímá žalobce tu skutečnost, že rozhodnutí správních orgánů je nepřiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž v případě cizineckých věcí je judikaturou dovozeno, že provedení takového posouzení je povinností správních orgánů bez ohledu na to, zda jim takový postup přímo ukládá zákon či nikoliv. Správní orgány však na takové posouzení zcela rezignovaly.
6. Závěrem žalobce namítá porušení § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož žalobce neměl v celém řízení jedinou možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalobce namítá, že správní orgán v řízení neseznámil žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, neměl možnost se k těmto vyjádřit a případně tak rozporovat jejich správnost či navrhopat jejich doplnění. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí NSS, č. j. 4 Afd 17/2017 – 66. Tímto postupem bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.
7. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.

8. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém právním závěru, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým závěrům.
10. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
11. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval

funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

12. Nyní již k samotnému přezkumu.
13. Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky ani není sporné, že žalobce podal dne 10. 2. 2021 Ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Do tiskopisu žádosti žalobce jako účel pobytu uvedl „§88“. Ministerstvo vnitra vyhodnotilo, že se jedná o žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce je nezletilé dítě, jehož rodiče disponují povolením k trvalému pobytu. Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobce není dítě narozené na území, jež podalo žádost v době 60 dnů od narození, a to s ohledem na věk žalobce, jak vyžaduje ustanovení § 88 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně usoudil, že žádosti dle ustanovení § 88 zákona o pobytu cizinců bývají posuzovány v kontextu žádosti podané dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona, jejímž účelem je sloučení nezletilého s rodiči, jež jsou držiteli povolení k trvalému pobytu, proto správní orgán I. stupně nahlížel na žádost jako na žádost podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť k tomu odpovídaly i předložené náležitosti žalobcem – rodný list a doklad o zajištění ubytování.
14. Správním orgánem I. stupně bylo zjištěno, že v době podání žádosti pobýval žalobce na území ČR na základě výjezdního příkazu vydaného cizineckou policií s platností od 10. 2. 2021 do 10. 4. 2021. Na základě této skutečnosti dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že dle § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyl žalobce oprávněn podat žádost dle § 66 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu správní řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) správního řádu bylo zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl v jádru totožné námitky, jaké uvedl v projednávané žalobě. Žalovaný se ve svém rozhodnutí ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně s tou výjimkou, že dle názoru žalovaného měl správní orgán I. stupně *„posoudit žádost odvolatele podle ustanovení § 88 zákona o pobytu cizinců, případně pokud Ministerstvo vnitra mělo pochybnosti, podle kterého ustanovení má posoudit žádost odvolatele, mělo odvolatele vyzvat k upřesnění, avšak v obou případech posouzení by byl výsledek stejný, tedy řízení o žádosti odvolatele by bylo zastaveno ze stejného důvodu dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.“* Žalovaný tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, proti čemuž žalobce brojí již výše popsanou žalobou.
15. Po právní stránce uvažil krajský soud o žalobě následovně.
16. Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců: *„Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.“*
17. Dle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.“*

18. Dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.*“
19. Dle ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců: „*Doba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.*“
20. Dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců: „*Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*“
21. Krajský soud posoudil uvedený skutkový stav ve světle účinné právní úpravy a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Pro řádný přezkum žalovaného rozhodnutí krajský soud předně připomíná, že žalované rozhodnutí není meritorním rozhodnutím o udělení či neudělení pobytového oprávnění žalobci, ale jedná se o rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ve zde projednávaném případě je tedy jádrem soudního přezkumu zákonnost postupu správního orgánu I. stupně, tedy zda skutečně došlo k naplnění zákonných podmínek pro zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu.
23. Jak vyplývá ze správního spisu a mezi stranami především není sporné, tak žalobce se narodil na území ČR dne 3. 1. 2013 a od této chvíle pobýval žalobce na území ČR po dobu pobytu jeho rodiče v režimu přechodného pobytu dle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nejdéle však po dobu 60 dnů od narození. V této lhůtě byli zákonní zástupci žalobce povinni podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu pro žalobce. K této skutečnosti však nedošlo a žalobce tak de facto po 60 dnech od narození na území ČR pobýval bez řádného pobytového oprávnění a to až do dne 10. 2. 2021, kdy byl žalobci vydán výjezdní příkaz do 10. 4. 2021. Žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla podána 10. 2. 2021, tedy v době platnosti výjezdního příkazu. Tímto se však žalobce dostal do složité právní situace.
24. Dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byli povinni zákonní zástupci podat za žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu do 60 dní od jeho narození, což ovšem ve lhůtě neučinili. Po této lhůtě lze žádost u dítěte narozeného na území ČR podat na území ČR pouze za předpokladu dle § 88 odst. 4, tedy pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé. Cizinec je však povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Jak správně uvedl žalovaný, ony důvody musí panovat na straně zákonných zástupců, jelikož jsou to právě oni, kteří jsou povinni žádost za své dítě podat.

25. Ve zde projednávané věci však zákonní zástupci žalobce žádné vážné důvody, pro které nemohli za žalobce podat žádost ve lhůtě, ministerstvu neuvedli a neuvedli je ani krajskému soudu v žalobě. Je tedy nutno vycházet z té skutečnosti, že zákonným zástupcům žádné důvody v podání žádosti za žalobce nebránily, tudíž jejich žádost o povolení k trvalému pobytu pro žalobce byla podána opožděně, jelikož lhůta dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se neprodlužovala. Za této skutkové a právní situace tak nelze postup žalovaného posoudit jako nezákonný.
26. Z podané žaloby vyplývá, že žalobce souhlasí s žalovaným, že jeho žádost je nutno posuzovat dle § 88, nikoliv dle § 66 zákona o pobytu cizinců, nicméně dle žalobce žalovaný pochybil, když nevyvodil důsledky z pochybení správního orgánu I. stupně. S tímto tvrzením se však nemohl krajský soud ztotožnit. Žalovaný při svém rozhodnutí shledal chybu na straně správního orgánu I. stupně, když dle žalovaného bylo správně posuzovat žádost žalobce dle § 88, nikoliv dle § 66 zákona o pobytu cizinců, nicméně, a to je pro zde projednávanou věc stěžejní, žalovaný toto pochybení správního orgánu I. stupně také sám napravil a sám posoudil oprávněnost podání žádosti žalobce dle § 88 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že řízení o žádosti žalobce musí být zastaveno. V tomto postupu krajský soud neshledal nic nezákonného. Naopak lze v tomto postupu spatřovat promítnutí zásady hospodárnosti a rychlosti řízení, kdy zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně by mělo opět stejný výsledek, avšak došlo by k navýšení výdajů a prodloužení správního řízení. Žalovaný tak svým postupem, tedy že napravil pochybení správního orgánu I. stupně a sám posoudil oprávněnost podání žádosti žalobce, všemu výše uvedenému zabránil. Tuto námitku žalobce tak posoudil krajský soud jako nedůvodnou.
27. Jako nedůvodnou hodnotil krajský soud též námitku ohledně tvrzené zjevné nespravedlnosti, jelikož dle žalobce žalovaný zvolil striktně formalistický postup. Dle žalobce by měla být možnost pro dítě, jehož rodiče nestihli podat žádost do 60 dnů dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podat žádost i po této lhůtě. S tímto v obecné rovině krajský soud souhlasí a dodává, že tato možnost dle zákona existuje. Krajský soud již výše uvedl, že dle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců může být žádost podána i po této lhůtě, avšak pouze za předpokladu, že podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé. Žalovaný se touto možností zabýval, nicméně rodiče žalobce žádné takové důvody v řízení netvrdili a netvrdí je ani v žalobě. Zákon o pobytu cizinců tak myslí i na situace, kdy rodiče nestihnou zákonnou lhůtu 60 dní, avšak na případ žalobce tento postup nebylo možné aplikovat. Nelze tak v postupu žalovaného spatřovat přepjatý formalismus, jelikož ten se zabýval i možným prodloužením lhůty k podání žádosti, nicméně k tomu nebyly naplněny zákonné předpoklady.
28. Krajský soud se nemohl ztotožnit ani s namítaným porušením principu dobré správy, jelikož dle žalobce je žalované rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Jak již krajský soud uvedl výše, řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, což znamená, že k samotnému posouzení důvodů pro udělení trvalého pobytu žalobci nedošlo, jelikož žalobce nebyl v době podání žádosti oprávněn takovou žádost podat na území ČR. V takovém případě se samotné „pobytové důvody“ nehodnotí a nehodnotí se tak ani zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Hodnocení zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žadatele je na místě až v případě rozhodnutí o udělení či

neudělení pobytového oprávnění. Ve zde projednávaném případě tak nebyl žalovaný povinen tento zásah hodnotit, tudíž nelze z tohoto důvodu hodnotit rozhodnutí žalovaného jako nezákonné.

29. Obdobně tomu je při posouzení skutečnosti, že správní orgán I. stupně neumožnil žalobci se vyjádřit k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Toto ustanovení ukládá správním orgánům povinnost dát možnost účastníkovi řízení vyjádřit se k podkladům, a to před vydáním rozhodnutí ve věci. Jak již ale zmínil krajský soud výše, správní orgány nerozhodovaly meritorně, ale pouze řízení zastavily, když k tomu byly dány zákonné předpoklady. Pokud tedy nebylo prováděno dokazování a nebyla nijak posuzována samotná žádost, nebylo povinností správního orgánu I. stupně dát možnost žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Postup správního orgánu I. stupně tak nebyl nezákonný. Pokud však žalobce byl i přes to toho názoru, že správní orgán I. stupně vycházel kupříkladu ze špatné žádosti, mohl tyto skutečnosti uplatnit ve svém odvolání či v žalobě. Žalobce však proti použitým podkladům nenamítal ničeho ani v odvolání ani v žalobě.
30. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí i co do námitky vytykající žalovanému rozhodnutí, že se jedná spíše o kompilát judikatury, než o individualizované rozhodnutí, přičemž dospěl krajský soud k závěru, že ani tato námitka není důvodná. V první řadě je nutno uvést, že nelze správním orgánům vytýkat, že při odůvodnění svých rozhodnutí citují i z přílehlavé soudní judikatury, jak zpravidla činí i soudy ve správním soudnictví. Krajský soud s žalobcem souhlasí, že rozhodnutí správních orgánů má být individualizované a řádně odůvodněné, což ale dle názoru krajského soudu žalované rozhodnutí jistě je. Ze žalovaného rozhodnutí lze jednoduchým způsobem seznat, z jakého skutkového stavu při svém rozhodnutí vycházel, jakou právní úpravu užil i jakými úvahami se při svém rozhodování řídil. Žalovaným rozhodnutím nedošlo pouze k automatickému zamítnutí odvolání, ale došlo k nápravě pochybení správního orgánu I. stupně a k posouzení oprávněnosti podání žádosti žalobce dle již přílehlavých ustanovení zákona o pobytu cizinců, což svědčí o skutečnosti, že žalovaný se pečlivě zabýval zákonností řízení před správním orgánem I. stupně. Pokud žalobce namítá, že v žalovaném rozhodnutí chybí náležité posouzení životní situace žalobce, tak k tomu krajský soud uvádí, že podrobné posouzení životní situace žalobce nebylo na místě, jelikož správní orgány pouze posuzovaly oprávněnost podání žádosti (viz bod [28] tohoto rozsudku).
31. Závěrem krajský soud pouze uvádí, že toto rozhodnutí není rozhodnutím, které by mělo být vnímáno jako negativní rozhodnutí o právu žalobce na pobyt v ČR. Žalobce pouze musí k legalizaci svého pobytu zvolit správný postup dle zákona o pobytu cizinců.
32. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž na základě všeho výše uvedeného shledal žalobní argumentaci žalobce nedůvodnou.
33. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
34. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.

35. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalovaná s tímto postupem souhlasila a žalobce se ve lhůtě k tomuto postupu nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 3. listopadu 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu